

DE WARE AARD VAN ZONDE

Een preek gehouden door C. H. Spurgeon, in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

Buitengewoon zondig. Rom. 7:13 (Eng. vert. KJV)

Onze tijd vanavond is helaas zeer beperkt, en daarom kunnen we niet uitgebreid ingaan op de samenhang van deze woorden. Maar kort gezegd ging het ongeveer zo: Paulus had eerst aangetoond dat de wet een mens niet heilig kan maken. Vervolgens merkte hij op dat hij zelf had ontdekt dat zodra de wet in zijn hart kwam, er juist een verlangen in hem ontstond om tegen de voorschriften ervan in te gaan. Er waren dingen die hij nooit zou hebben overwogen, totdat hij ontdekte dat ze verboden waren – en zodra hij dat wist, voelde hij de neiging om ze juist te doen. Tegen dit beeld werd een ernstig bezwaar ingebracht: zou dit dan betekenen dat de wet de zonde bevordert en aanmoedigt? “Nee,” antwoordt de apostel. Het was niet de wet die hem tot zonde bracht, want de wet is goed; het was de zondigheid van zijn hart die het goede kon omvormen tot een gelegenheid voor het kwaad. Paulus legde vervolgens uit dat dit juist de bedoeling was van de wet, zoals Mozes die gaf: om duidelijk te maken hoe slecht de zonde werkelijk is. Het doel van de wet was niet om mensen heilig te maken, maar om hun te laten zien hoe onheilig zij waren. De wet was niet de remedie voor de ziekte – laat staan de oorzaak ervan – maar de onthuller van de ziekte die in de menselijke natuur sluimerde.

Waar ik nu uw aandacht op wil vestigen, is dat Paulus hier de zonde “buitengewoon zondig” noemt. Waarom zei hij niet “buitengewoon zwart”, of “buitengewoon afschuwelijk”, of “buitengewoon dodelijk”? Omdat er niets in de wereld zo slecht is als zonde. Toen hij het sterkst mogelijke woord wilde gebruiken om de zonde te benoemen, noemde hij haar bij haar eigen naam en verdubbelde die: zondig, buitengewoon zondig. Want als je de zonde zwart noemt, druk je daarmee niets moreels uit: zwart is op zichzelf niet moreel verkeerd, en wit niet moreel beter – zwart is even goed als wit, en wit even goed als zwart. Je hebt dan niets gezegd over de morele aard van de zonde. En als je de

zonde dodelijk noemt, moet je bedenken dat de dood op zichzelf niets kwaadaardigs heeft in vergelijking met de zonde.

Het is niet erg als planten sterven. Sterker nog, het hoort bij de natuur dat er voortdurend nieuwe generaties gewassen opkomen, die op hun beurt de voedingsbodem vormen voor de volgende generaties. Maar als u zonde dodelijk noemt, zegt u nog maar weinig. Als u een passend woord zoekt, moet u de zonde bij haar eigen naam noemen. En als u haar wilt beschrijven, moet u haar zondig noemen. Zonde is buitengewoon zondig. De tekst suggereert zowel een algemeen betoog als een specifieke toepassing. Wij zullen ons best doen u te laten zien dat zonde op zichzelf buitengewoon zondig is, en dat er bovendien enkele vormen van zonde zijn waarvan met bijzondere nadruk kan worden gezegd dat zij buitengewoon zondig zijn.

I. ZONDE IS OP ZICHZELF 'BUITENGEWOON ZONDIG'

Zij is rebellie tegen God en uiterst zondig, omdat zij de rechtmatige rechten en voorrechten van God aantast. Die grote, onzichtbare Geest, die wij niet kunnen zien en die zelfs ons eigen denken niet kan omvatten, heeft de hemelen, de aarde en alle dingen daarin geschapen. Het was Zijn recht dat wat Hij geschapen had, Zijn doel zou dienen en Hem eer zou brengen. De sterren doen dit – zij wijken niet af van hun eeuwige banen. De materiële wereld doet dit – Hij spreekt, en het is er. De zon, de maan, de sterrenbeelden aan de hemel, en ook de aardse krachten – zelfs de golven van de zee en het geraas van de wind – gehoorzamen allen aan Zijn bevel. En terecht, want mag de pottenbakker niet doen met de klei wat hij wil? Mag hij die het hout bewerkt niet maken wat hij wil, naar zijn eigen welbehagen?

U en ik zijn bevoorrecht in onze schepping: wij zijn geen levenloze klompen aarde, geen wormen die slechts gevoel hebben zonder verstand. Wij zijn begaafd met gedachten, emoties en genegenheden, met een hoog geestelijk bestaan – ja, met een onsterfelijk bestaan. Daarom waren wij in het bijzonder verplicht gehoorzaam te zijn aan Hem die ons heeft geschapen. Vraag uw geweten: voelt u niet dat God recht op u heeft? Vraag uzelf af: als u iets maakt of in bezit hebt en het uw eigendom noemt, verwacht u dan niet dat het uw doel dient of uw bevelen opvolgt? Waarom bent u dan Hem vergeten die u heeft geschapen? Waarom hebt u uw krachten en vermogens besteed aan iets anders dan aan Zijn eer?

Ach, het is buitengewoon zondig wanneer de kroonrechten van Hem op wiens wil wij bestaan,

worden genegeerd of schaamteloos geschonden. Toch vertrappen wij, door onze deelname aan de zonde, Zijn verordeningen en minachten wij Zijn rechtspraak. Hoe buitengewoon zondig is deze rebellie tegen zo'n God! Denk na over Zijn eigenschappen en overweeg Zijn majesteit. Hij is niet alleen oneindig machtig, wijs, algenoegzaam en glorieus, maar ook volmaakt goed – goed in de diepste en volste zin van het woord. Hij is een God wiens karakter ongeëvenaard is: niet als Jupiter, aan wie de heidenen al hun ondeugden toeschreven, noch als Juggernaut, de bloedige god van Hindoestan. Hij is de zuivere en heilige God die wij aanbidden – JEHOVA, glorieus in heiligheid, ontzagwekkend in lofprijzing.

Nu kunnen we ons in theorie voorstellen dat God een machtig Wezen zou zijn dat van nature recht heeft op onze dienstbaarheid, maar – vergeef mij, grote God, voor deze gedachte! – streng zonder medelijden, hard zonder verdraagzaamheid, rigoureuus zonder clementie. In dat geval zou men kunnen zeggen dat moedige geesten in opstand zouden komen tegen zo'n onderdrukker. Maar onze Vader, God, de grote Herder-Koning, is niet zo. Wie zou dan nog een excuus kunnen bedenken als wij ook maar één moment tegen Hem in opstand komen of zelfs maar een vinger naar Zijn wil uitsteken?

Het zou een hemelse ervaring zijn om Hem te dienen – de engelen zullen u dit bevestigen. Het zou een zegen zijn om Zijn wil te doen – de volmaakte geesten verkondigen dit unaniem. Ach, zonde is inderdaad verachtelijk: een opstand tegen de zachtmoedigste heerschappij, een opstand tegen de tederste rechten van een Vader, een opstand tegen ongeëvenaarde goedheid! O, schaam u, zonde! U bent inderdaad buitengewoon zondig.

Wat een verzwarende omstandigheid van de zondigheid van de zonde is dit: zij komt in opstand tegen wetten die stuk voor stuk rechtvaardig zijn. De tafelen met de tien geboden bevatten geen enkel gebod dat niet gebaseerd is op de fundamentele beginselen van rechtvaardigheid. Als er in Engeland een wet zou worden afgekondigd die in strijd is met het rechtvaardige, zou het overtreden ervan zelfs een plicht kunnen zijn. Maar wanneer de wetten van ons land rechtvaardig en juist zijn, is het overtreden van zo'n wet niet alleen een aanval op het gezag van de staat, maar ook een schending van wat wij diep vanbinnen weten dat goed en rechtvaardig is.

Gods wetten hebben niet alleen goddelijke autoriteit, maar ook deze grote eigenschap: zij zijn allen in harmonie met elkaar en perfect afgestemd op onze menselijke natuur. Was het niet de staat

Massachusetts die aanvankelijk een resolutie aannam toen zij wetten gingen maken, dat zij zich zouden laten leiden door de wetten van God totdat zij tijd hadden om betere te bedenken? Zullen zij ooit betere wetten vinden? Zou iemand een gebod kunnen weglaten en het daarmee verbeteren? Zou hij iets kunnen toevoegen en het beter maken? Nee! De wet is heilig, rechtvaardig en goed. Juist begrepen verbiedt zij van nature het kwaad en gebiedt zij eenvoudigweg het goede — alleen het goede. O, zonde! U bent inderdaad zondig dat u het waagt in opstand te komen tegen wat op zichzelf juist en rechtvaardig, deugdzaam en waar is.

Bovendien, broeders — en dit raakt sommigen van ons misschien diep — is zonde buitengewoon zondig omdat zij in strijd is met ons eigen belang: een muiterij tegen ons eigen welzijn. Egoïsme is een sterk principe in ons allemaal. Datgene wat goed voor ons is en persoonlijk voordelig, moeten wij met vasthoudende gehechtheid koesteren; als wij wijs waren, zouden wij het met groot enthousiasme nastreven.

Wanneer God iets verbiedt, kunnen wij er zeker van zijn dat het gevaarlijk is. Zijn geboden zijn als die bordjes die wij in de vorstperiode op de vijvers in het park zien: “Gevaarlijk.” Zij zijn meer een vriendelijke waarschuwing dan een streng verbod. God zegt ons eenvoudigweg dat dit of dat gevaarlijk is of tot vernietiging leidt. Wat Hij toestaat of aanbeveelt, zal — zo niet onmiddellijk, dan toch op de lange termijn — in de hoogste mate ons belang dienen. God waakt als het ware over ons welzijn en onze voorspoed wanneer Hij ons wetten geeft. Lijkt het niet wreed dat een mens zichzelf roekeloos minacht om tegen zijn Schepper te zondigen?

God zegt tegen u: “Steek uw arm niet in het vuur.” De natuur zegt: “Doe het niet.” En toch, wanneer God zegt: “Pleeg geen ontucht of overspel, lieg niet, steel niet” — wanneer Hij zegt: “Kom tot Mij in gebed, heb Mij lief” —, dan zijn deze geboden op zichzelf net zo vanzelfsprekend als het gebod om uw hand niet in het vuur te steken, of het advies om gezond voedsel te eten en te drinken wanneer u honger en dorst hebt.

Toch negeren wij deze geboden, net als een kind dat wordt gesommeerd niet uit de beker met gif te drinken, en dat toch doet. Zoals een kind dat geen scherp gereedschap krijgt omdat het zich eraan zou kunnen snijden, en zich toch snijdt — niet gelovend in de wijsheid van zijn vader, maar vertrouwend op zijn eigen oordeel. Omdat de beker er zo smakelijk uitziet, moet hij wel onschadelijk zijn. Omdat het scherpe gereedschap glinstert, moet het wel geschikt speelgoed zijn.

Weet dit, mens: wanneer u zondigt, snijdt en verwondt u uzelf. Wie anders dan een waanzinnige zou zichzelf zo behandelen? Als u nalatig bent om het goede te doen, weigert u zichzelf te voeden met wat voedzaam is en te kleden met wat passend is. Wie anders dan een dwaas zou zich aan zulke dwaasheid overgeven? Toch heeft de zonde ons juist tot zulke dwazen en waanzinnigen gemaakt — en daarom is zonde buitengewoon ernstig.

Zonde is, als we er goed over nadenken, een verstoring van de hele orde van het universum. In uw gezin ervaart u als vader dat niets goed kan verlopen, tenzij er een hoofd is wiens wijsheid alle leden in goede banen leidt. Stel dat uw kind zou zeggen: “Vader, ik heb besloten dat ik in dit gezin — wat uw wil ook is — mij ertegen zal verzetten; en wat mijn wil ook is, daaraan zal ik vasthouden en die zal ik altijd uitvoeren als ik daartoe in staat ben.” Wat voor een gezin zou dat zijn! Hoe ongeorganiseerd! Wat een huishouden! Wij zouden kunnen zeggen: wat een hel op aarde!

Morgen vertrekt er een schip en vaart de Theems op, onder bevel van een kapitein die wijs en goed is en de zeeën begrijpt. Maar hij is nog maar net bij de Nore, of een matroos vertelt hem dat hij niet zal gehoorzamen — dat hij niet van plan is een zeil te reven of iets anders aan boord te doen wat hem wordt opgedragen. “Sluit die man op!” zegt men dan. Iedereen vindt dat een terechte beslissing. Of stel dat een passagier uit de salon aan de kapitein laat weten dat hij zijn gezag niet erkent en dat hij hem tijdens de hele reis zo veel mogelijk wil dwarsbomen. Als er een boot in de buurt is, zet die man dan aan wal — en maak u geen zorgen als hij op een moerassige plek terechtkomt. Maar zorg op de een of andere manier dat u van hem afkomt. Iedereen vindt dat dat moet gebeuren.

U kunt net zo goed het schip tot zinken brengen en gaten in de romp slaan, als ook maar even toestaan dat het rechtmatige centrale gezag wordt afgebroken of dat iedereen besluit te doen wat hij zelf juist vindt. Het welzijn van iedereen aan boord hangt af van het handhaven van de orde. Als de ene man dit wil doen en de andere dat, kunt u net zo goed in een kooi met tijgers worden opgesloten als op zo’n schip zitten.

Kijk nu naar deze wereld — zij is niets anders dan een varend schip op grotere schaal — en zeg wie hier kapitein zou moeten zijn, behalve Hij die haar gemaakt heeft.

Alleen Zijn machtige hand kan dat ontzagwekkende roer vasthouden. Wie kan dit gigantische schip over de golven van de Voorzienigheid sturen — wie anders dan Hij? En wie ben ik, en mijn

toehoorders, wie bent ú, dat u zou zeggen: “Ik zal de Hoge Admiraal negeren. Ik zal vergeten dat er een Kapitein is. Ik zal tegen Hem in opstand komen”? Want als iedereen doet wat u doet, wat zal er dan van het hele schip worden, van de hele wereld? Wanneer wanorde wordt binnengebracht, zullen verwarring, verdriet, angst en rampspoed zeker volgen.

Als u bewijs wilt dat zonde buitengewoon zondig is, kijk dan naar wat zij al in de wereld heeft aangericht. Sla uw ogen op en zie die prachtige tuin, waar al die prachtige schepselen — zowel vogels als dieren —, alle bloemen van onvergankelijke schoonheid en alles wat de zintuigen kan verrukken, in het zonlicht te vinden zijn. Daar zijn twee volmaakte wezens, een man en een vrouw, de voorouders van ons ganse geslacht. Maar zodra de zonde binnenkomt, verwelken de bloemen onmiddellijk, wordt het wilde gedierte door een nieuwe woestheid aangegrepen, brengt de aarde doornen en distels voort, en wordt de mens gedwongen in het zweet zijns aanschijns zijn dagelijks brood te verdienen. Wie heeft Eden doen verwelken? U, vervloekte zonde! U hebt dat allemaal gedaan.

Kijk daar — maar kunt u het aanzien? Grote rookwolken, rollende zuilen van stof, het geluid van trompetten, en het nog verschrikkelijker donderen van kanonnen. Luister naar het geschreeuw en geweën. Zij vluchten — zij worden achtervolgd — de strijd is voorbij! Loop over het slagveld. Daar ligt een verminkte massa menselijke lichamen: verscheurd en doorboord, doorzeefd met kogels, met door geweerkogels verbrijzelde schedels, besmeurd met grote vlekken bloed. O, wat een tafereel, dat alleen een duivel met voldoening zou kunnen aanschouwen. Wie heeft dit veroorzaakt? Waar komen oorlogen en strijd vandaan, anders dan uit uw eigen begeerten en zonden? O, zonde, u bent de veroorzaker van deze bloedbaden! Zonde, u roept: “Verwoesting!” — en meteen laat u de honden van de oorlog los. Dit alles zou er niet zijn geweest als u niet gekomen was.

Maar het schouwspel breidt zich in ons gezichtsveld uit. Overal op aarde hoeft u alleen maar rond te kijken, en u ziet kleine heuveltjes, min of meer dicht bij elkaar verspreid. Onderzoekt u het stof dat langs de straat waait en analyseert u elk korreltje, dan vertelt het u waarschijnlijk dat het ooit deel uitmaakte van het lichaam van een mens, die in vroegere generaties een pijnlijke dood stierf en terugkeerde tot moeder aarde. O, de wereld is getekend door de dood. Wat is deze aarde anders dan een groot Aceldama — een veld van bloed, een uitgestrekte begraafplaats? De dood heeft de wereld doordrongen; het hele oppervlak draagt de resten van het menselijk geslacht. Wie heeft al deze mensen gedood? Wie anders dan de zonde? De zonde brengt, wanneer zij voltooid is, de dood

voort.

Ik durf u nauwelijks te vragen mij te volgen. Zelfs als u mij zou kunnen volgen, zou ik u nog niet durven leiden over de stroom die het land van de stervelingen scheidt van het rijk der onsterfelijken. Stel dat uw avontuurlijke verbeelding zou durven vluchten naar een land vol verwarring, zonder enige orde. Zelfs dan zou ik u daar niet de weg durven wijzen. Aan de overkant van die vallei van de schaduw des doods zou u kunnen kijken naar het sombere gebied van ellendige zielen — waar hun worm niet sterft en hun vuur niet wordt gedoofd. U zou in die donkere, bodemloze put kunnen kijken, die plaats waar geesten die door God zijn veroordeeld, voor eeuwig en altijd zijn verwijderd van elk licht van hoop en herstel — als u het tenminste zou durven.

Maar u huivert — net zoals ik in afschuw terugdeins voor die plaats waar Gods toorn brandt als een oven, waar de hoogmoedigen die goddeloosheid bedrijven als stoppels zijn, en waar de volken die God voorgoed vergeten, worden verteerd. Wie heeft dat vuur aangestoken? Waar is hij die het heeft aangestoken? Het is de zonde; de zonde heeft dit alles veroorzaakt. Er is niemand die daar is om een andere reden dan de zonde. Niemand die ooit heeft geleefd, is ooit verstoten, behalve als rechtvaardige straf voor de ernstigste zonde. Zonde is inderdaad buitengewoon zondig.

Zelfs nu heb ik het hoogtepunt nog niet bereikt, en ik waag mij er niet aan de beschrijving ervan. De ergste fase is noch de dood, noch de hel. Maar aan het kruis op Golgotha bewees de Heere Zelf — die ons liefhad en naar de aarde kwam om ons te zegenen — de zondigheid van de zonde, toen de zonde Hem aan het kruis nagelde, Zijn zijde doorboorde, en zondaars Hem met spot en hoon verwierpen en uitriepen: “Wij willen niet dat deze Mens over ons regeert!” In de kwellingen van Jezus, in de schande en het gespuug, in het leed en de angst die Hij doorstond, lezen wij de zondigheid van de zonde, geschreven in hoofdletters, zodat zelfs halfblinden het kunnen zien. O, zonde, moordenaar van Christus, u bent buitengewoon zondig. Mijn tijd is voorbij; anders was ik hier graag dieper op ingegaan.

II. ENKELE BIJZONDERE ZONDEN DIE BUITENGEWOON ZONDIG ZIJN, MEER DAN ELKE ANDERE OVERTREDING

Hiermee bedoel ik de zonden tegen het evangelie. Ik geef alleen een lijst, zodat iedereen hier die eerlijk is tegenover zichzelf kan onderzoeken of hij schuldig is. Het afwijzen van liefdevolle boodschappers die God heeft gezonden — godvruchtige ouders, oprechte voorgangers, zorgzame

leraren — is buitengewoon zondig. Hun vriendelijke boodschap verwerpen en de diepe bezorgdheid die zij voor ons voelen negeren, is buitengewoon zondig. Het liefdevolle evangelie verwerpen dat ons alleen spreekt van genade, vergeving, aanneming tot kinderen van God en verlossing van de hel met verheffing tot hemelse heerlijkheid — dát verwerpen is buitengewoon zondig. Zich verzetten tegen de stervende Verlosser, wiens enige motief om naar de aarde te komen liefde moet zijn geweest, wiens wonden monden zijn die Zijn liefde prediken, wiens dood het plechtige bewijs van liefde is — Hem verachten, verwaarlozen, negeren — dat is buitengewoon zondig.

Tegen Hem zondigen nadat men heeft beleden Hem lief te hebben. Aan Zijn tafel komen en dan gaan zondigen met de goddelozen. Gedoopt worden in Zijn naam en toch onrechtvaardig, oneerlijk en onheilig zijn — dat is buitengewoon zondig. Tot Zijn kerk behoren en toch van de wereld zijn. Belijden Zijn volgelingen te zijn en toch Zijn vijanden zijn — dat is buitengewoon zondig. Tegen het licht en de kennis zondigen. Zondigen terwijl men beter weet. Tegen het geweten zondigen. Het geweten het zwijgen opleggen. Geweld doen aan het beste wat God in de mens heeft gelegd. Zondigen tegen de Heilige Geest, tegen Zijn vermaningen, waarschuwingen, innerlijke overtuigingen en genadige roepstemmen — dat is buitengewoon zondig. Voortgaan in de zonde nadat men de droefheid naar God heeft gekend. Volharden in de zonde terwijl zij zoveel pijn en benauwdheid brengt. Voortjagen naar de hel alsof men een wedloop loopt over palen, balken, hekken, heggen en greppels — dat is buitengewoon zondig.

Sommigen van u hier vanavond bevinden zich in deze buitengewoon zondige toestand. O, hoe heb ik sommigen van u gesmeekt! Ik heb u opgeroepen tot Jezus te komen. Ik heb sommigen van u herhaaldelijk gewaarschuwd. Als ik voor het oordeel geroepen word, moet ik “amen” zeggen tegen de veroordeling van velen van u. Ik zal moeten bekennen dat u beter wist — dat sommigen van u drinken terwijl u weet hoe verkeerd dat is; dat sommigen van u vloeken; dat sommigen van u dieven zijn. Sommigen van u zondigen met opgeheven hand, en toch begrijp ik nauwelijks waarom u keer op keer naar deze Tabernakel komt. U hoort het Woord graag verkondigd, maar toch houdt u vast aan uw zonden — zonden die u ongetwijfeld ten oordeel zullen zijn. Laat mijn handen rein zijn van uw bloed. Ik zal niet met u handelen alsof u allen heiligen bent, terwijl ik weet dat u dat niet bent — en alsof u allen op weg bent naar het Koninkrijk der hemelen, terwijl velen van u helaas nog altijd haastig uw vleugels uitslaan om in de hel neer te strijken.

O, moge God u stilzetten, anders zullen het licht en de helderheid waarin u zondigt uw zonde alleen

maar grijzer en duidelijker maken — en zullen de waarschuwingen die u hoort uw oordeel des te zwaarder en overweldigender maken wanneer het komt. Maar waarom moet dat oordeel komen? Waarom zult u sterven? Waarom bent u vastbesloten te zondigen? Waarom hebt u behagen in het kwaad?

Ik zie vaak in het gaslicht van mijn studeerkamer arme muggen binnenvliegen zodra het raam op een kier staat. Zij vliegen tegen de vlam aan en vallen naar beneden, maar zodra ze hun kracht hebben herwonnen, vliegen ze weer omhoog — rechtstreeks hun ondergang tegemoet. Bent u ook zo? Bent u slechts een insect, zonder verstand, zonder kennis? O, dat bent u niet — anders zou u nog te verontschuldigen zijn.

Kom tot mijn Heiland, arme zielen! Hij is nog altijd gewillig u aan te nemen. Een gebed is genoeg. Hef uw gebed tot Hem op; Hij zal een verbrijzeld en verslagen hart niet verachten. Een enkele blik op Hem is genoeg. Een zwakke, zoekende blik op Jezus — die voor u bidt en pleit — is genoeg.

Heilige Geest, geef dat zij hun oog op Christus slaan. O, breng hen door Uw onweerstaanbare kracht ertoe nu te zien en te leven. O, het zal geschieden! Gode zij dank, het zal geschieden. U zult vanavond op Hem zien, en God zal de eer ontvangen. En hoewel u buitengewoon zondig bent, zult u toch door het dierbare bloed volkomen vergeving ontvangen — en ik hoop dat u buitengewoon dankbaar zult zijn voor de grote vergeving die Jezus schenkt.

De Heere zegene u, om Jezus' wil. Amen.

